

20

Timorské moře

Zatímco čekala, až dorazí pomoc, starala se Sylvia o zraněné členy posádky. Ošetřovala jim rány, nosila vodu těm, kdo se dokázali napít, a starala se, aby měli co nejvíc pohodlí. Kromě Roberty a její popálené paže tu byli dva muži se zraněním hlavy, jeden se zlomenou rukou a žena, která si nějakým nešťastným způsobem rozřízla nožem nohu.

Během práce si Sylvia nechala nasazenou nepohodlnou masku, jen pro jistotu, ale žádné symptomy na sobě nepozorovala. Zdálo se, že paralýza postihla různé lidi různou intenzitou. Někteří, jako Mark, byli téměř kompletně ochromení. Jiní byli postiženi méně, ale přesto nedokázali srozumitelně mluvit ani se sami pohybovat. Všichni budou potřebovat nepřetržitou péči.

Už hodinu a půl po telefonátu s Juanem Cabrillem ji polekal vzdálený zvuk lodní sirény. Neočekávala, že se k lodi *Empiric* kdokoli dostane tak brzy. Opustila jídelnu a šla se ven na palubu podívat, kdo to je.

Neobvyklé červené plavidlo bylo vzdálené ani ne dva kilometry a rychle se přibližovalo. Mělo nadstavbu v přední části a helipad namontovaný na mříži z kovových nosníků nad vysokou přídílí.

Pokud přijeli tak brzy, museli být hodně blízko, když je zastihla Juanova prosba o pomoc. Sylvia zápasila sama se sebou. Jestli jsou lidi na té lodi nějak spřažení s tím trimaránem, zlikvidují ji jako potenciálního svědka. Jenže ona neměla kam jít. Mohla dělat jediné – poslechnout Juanovu radu a věřit, že jí přišli pomoci.

Sylvia si sundala plynovou masku a s obavami sledovala, jak se loď přibližuje. Když byla vzdálená sotva čtyři sta metrů, ozval se z amplionu hlas.

„Lodi *Empiric*, tady loď Australských obranných sil *Ocean Protector*. Připravte se na naše nalodění.“

Potom se loď zastavila a spustila do vody člun. Vydal se k zádi *Empiricu* a Sylvia mu šla naproti.

Když došla na místo, členové australského námořnictva už nastupovali na záďovou plošinu. Překvapilo ji, že všech šest příchozích má na sobě uzavřené ochranné obleky.

„Jsem korvetní kapitán Womacková,“ představila se jí jedna žena. „První důstojnice lodi *Ocean Protector*. Kdo jste?“

„Jsem Sylvia Changová. Patřila jsem do posádky americké lodi *Namaka*.“

„To je ta potopená?“

„Ano.“

„Přežil výbuch někdo kromě vás?“

Sylvia si pomyslela, že to je zvláštní způsob, jak útok nazývat.

„Ne,“ odpověděla. „Byla jsem jediná, kdo měl tolik štěstí, že z lodi stihl utéct.“

„A kolik obětí je na palubě *Empiricu*?“

„Všech třiačtyřicet.“

„Jsou mrtví?“

„Ne. Žijí, ale něco s nimi je.“

„Co přesně?“

„Všechny postihla nějaká paralýza.“

„Jak se to stalo?“

„Nevím. Zdá se mi, že všichni načas ztratili vědomí, a co přišli k sobě, nemohou se pořádně hýbat, pokud vůbec.“

„My se o ně postaráme,“ sdělila jí Womacková a kývla na své lidi. Rozešli se po lodi. Sylvia se chystala jít za nimi, ale Womacková ji zastavila.

„Ještě okamžik,“ řekla. „Ráda bych o té nehodě věděla víc.“

„Nehodě?“ opáčila Sylvia. „O čem to mluvíte?“

„Před třemi hodinami jsme obdrželi tísňové volání, které tvrdilo, že na lodi *Namaka* došlo k výbuchu plynu, a než se potopila, uvolnil se z ní oblak chemické